

народъ, събранъ въ свои частни събрания осажда на гибелъ старитѣ си учреждения и спокойно и свободно начъртава основнитѣ посоки на тия, които имаше да ги замѣнижтъ.

Самостоятелността на народа въ това дѣло до сега още не може да се разбере отъ всички. Когато нѣкоя идея обхване единъ народъ, тя се разпространява съ скоростта на кръвообращението въ човѣческото тѣло. Много провинции почнаха да дѣйствувать безъ да очакватъ знакъ отъ столицата; образуваха се градски стражи, мѣстни власти на бързо се натъкмиха; като че ли нѣкой висшъ инстинктъ подсѣти хората, че мѣжду борбата съ стария редъ и урежданieto на новия, Франция ще остане безъ правителство, заради което избирателнитѣ събрания на много мѣста образуваха комиссии, които останаха на длъжностъ слѣдъ заминаването на депутатитѣ за генералнитѣ щати и които бѣха едва ли не единичката полицейска и за общественни работи власть прѣзъ това прѣходно врѣме. Старитѣ административни власти сами имъ прѣдаваха дѣлата си; сякашъ че тия що оставаха властта бѣха въ пълно съгласие съ ония които я поемаха. Въ това врѣме когато Събраниято обсаждаше теорията въ Версалъ, народа почна да я прилага въ дѣйствие.

Всичко това ставаше съ едно удивително разбиране нуждата на положението; и въ сѣщото врѣме това ставаше *чисто по френски* т. е. съ увлечение и ентузиазмъ. Единъ тогавашенъ писателъ сравняваше радостното оживление и умиление на първитѣ тия дене съ *мжченичествата* за кръсть, което бѣ обзело древния миръ при появяването на християнството.

Огварянието на генералнитѣ щати стана на 5-й Май 1789 година, при сѣщитѣ въсторженностъ и ентузиазмъ. При надвечерието парижското население бѣше прѣпълнило Версалъ; и измѣжду тия рѣдове минаха де-